

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἀλλόκοτοι ἐκείνοι ἔμποροι σταματῶσι παρά τι ἡμίκλειστον οἰνοπολεῖον καὶ ἐκεῖ ἐκτυλίσσουν ἐπὶ μακρᾶς σανίδος τὸ ἀλλόκοτον ἐπίσης ἔμπορευσίαν των, τὰ τραγούδια, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους ἡ σανὶς ἔχει ποικίλα εἰκονίσματα ἀτέχνως εἰργασμένα καὶ ἀγροίκως κεχρωματισμένα.

Ἐνίοτε δ' ἔμπορος δὲν εἶνε μόνος, συνοδεύεται ὑπὸ τριῶν ἄλλων βοληθῶν, καὶ ἡ κραυγὴ τότε καταντᾷ ἀπαισία, διότι κραυγάζουσι καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοῦ. Αἰφνης ἀπὸ ἡμίκλειστου χαμηλοῦ παραθύρου προβάλλει εἰς τὰ ἔξω νεαρὰ θεράπαινας τοὺς γυμνοὺς της βραχίονας χωρὶς πολὺ νὰ συλλογίζηται ἂν τὸ βόσμπειφ καίεται· ἐκείνη θέλει τραγούδια! Τότε ἀληθῶς ὁ θόρυβος γίνεται διαβολικός, διότι καὶ οἱ τέσσαρες πωληταὶ ἀγριαίνουσιν ἐπὶ τῇ θεᾷ ἀγοραστοῦ καὶ ἐν συναυλίᾳ σατανικῇ ἀνακραζούσιν· «Φοβερὸν πρᾶγμα, ἀγόρασέ το», «Σκοτωμός», «Ἐρωτας», «Δι' ἐν πέννυ», «Ἐννεὰ παιδιὰ», «Ἡπάτησε τὸν ἀνδρα της», «Ἐν πέννυ», «οἱ Φαινιαῖοι».

Ὅλοι δὲ αὐταὶ αἱ κραυγαὶ ἐξερχόμεναι ἀπὸ τεσσάρων συγχρόνως λαυγύγων καθιστῶσιν ἀδύνατον πᾶσαν συνενόησιν· ὁμοιάζουσι πρὸς ἄσμα χοροῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος. Τί δὲ εἶνε τέλος πάντων αἱ πραγματεῖαι αὐταὶ; τραγούδια, διηγήματα, ἀνέκδοτα, μικραὶ ἱστορίαι περὶ τῆς ἔμμετροι, περιγραφαὶ ἀπαγχονίσεων, φόνων, δολοφονιῶν, λίβελλοι πολιτικοί, παρφωδαὶ συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, ταῦτα δὲ κατοπτρωμένα ἐπὶ χάρτου κιτρινωποῦ καὶ λίαν μαλακοῦ καὶ συνωδευμένα ὑπὸ ἀτεχνοτάτης γελοιογραφίας. Τίνες εἶνε οἱ συγγραφεῖς τῶν ἔμπορευμάτων ἐκείνων τῶν πωλουμένων μὲ τὸν πῆχυν, οὐδεὶς ἤξευρε. Οἱ συγγραφεῖς οἰοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε, φροντίζουσιν, ὅπως κερδήσωσιν ὀλίγον ἄρτον, νὰ κολακεύωσι τὰ ταπεινότερα συναισθήματα τοῦ ὄχλου, διὰ τοῦτο ἔχουσι τὰ τραγούδια ἐκείνα ἐκφρασίαν ἀκομψῶν, ἀγροίκων, κτηνώδη πολλάκις. Περιγράφονται ἐκεῖ τὰ τερατωδέστατα τῶν πραγμάτων ἀνευ οὐδεμιᾶς χάριτος, πῶς δ' δεῖνα κτίστης ἐπώλησε τὴν κακὴν του γυναῖκα ἢ πῶς ὁ χρυσοπώλης τὴν ἡγόρασε διὰ πέντε σελλίνια. Ὅ,τι παράδοξον καὶ τερατωδὲς δύναται τις νὰ φαντασθῇ, ὅ,τι δύναται νὰ ἐξεγείρη τὴν ἀγροίκον περιέργειαν ἀμαθοῦς καὶ κτηνώδους ὄχλου, τὸ πωλοῦσι μὲ τὸν πῆχυν οἱ τραγουδιοπῶλαι.

Εἰς ἀναγνώστης τῆς Ἑστίας

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

269.

Οὐδεὶς εἶναι ἀρκούντως σοφὸς ὅπως ἀνακαλύψῃ πόσων κακῶν γίνεται παραίτιος.

270.

Ἡ κεκτημένη τιμὴ εἶναι ὑπέγγυος πρὸς κτησιν νέας.

281.

Ἡ νεότης διηνεκὴς εἶναι μέθη, τοῦ λογικοῦ εἶναι πυρετός.

272.

Οὐδὲν ἐξευτελίζει τοσοῦτον τὸν κατ' ἀξίαν μεγάλως ἐπαινεθέντα, ὅσον ἡ μεγάλη κῦτος μέριμνα ὅπως θαυμασθῇ ἐν πράγμασιν οὐτιδανοῖς.

273.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι στερογόμενοι ἐν τῷ κόσμῳ, οἵτινες οὐδεμίαν ἔχουσι ἀξίαν ἄλλην, εἰμὴ μόνον τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὑπηρετοῦντα τὰς τοῦ βίου πραγματείας.

274.

Ἡ χάρις τῶν ἀπαρχῶν τοῦ ἔρωτος προσομοιάζει τῇ ἀνθρωπότητι τῶν νέων καρπῶν. Φαιδρύνει δὲ αὐτὴ τὸ πάθος ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν, καὶ παρέρχεται ἀνεπιστρεπτεῖ.

275.

Πολλάκις τὰς φιλανθρώπους ὁρμάς τοῦ ἐπ' ἀκρα εὐαισθησία καυχωμένου ἀποπνίγει καὶ τὸ ἐλάχιστον προσωπικὸν συμφέρον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος κυρίας καὶ μαγειρίσσης.

Κυρία. Πέντε δραχμὰς αὐτὸ τὸ ψάρι! εἶνε φρίκη, καὶ δὲν ἀξίζει οὔτε τρεῖς.

Μαγειρίσσα. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐνόμισα ὅτι ὅπως καὶ ἡ ἄλλη μου κυρία, ἠθέλατε καὶ σεῖς νὰ ἀγοράζω ἀπὸ τὰ ἀκριβώτερα πράγματα διὰ τὸ τραπέζι.

Κυρία. Καί, ἀλλ' ὄχι ὅμως ἀκριβώτερα εἰς τὸ σπίτι . . . παρά 'ς τὸ παζάρι!

Συντάκτης μεγαλοσχήμου τινὸς ἐφημερίδος, ἀσπλαγχνός τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς δολοφόνος, ἠρώτησέ ποτε φίλον του·

— Ποῖαν ξένην γλῶσσαν μὲ συμβουλεύεις νὰ μάθω;

— Μάθε τὴν ἑλληνικὴν, φίλε μου.

Παιδίον ἀκοῦσαν ὅτι ἡ μήτηρ του ἔχασε δίκην τινὰ, ἀνεπήδησεν εἰς τὴν τράχηλον αὐτῆς ἀνακραζόν.

— Τί καλὰ, μαμμᾶ, πού ἐχάσατε τὴν δίκην αὐτὴν πού σας ἐβασάνιζε τόσον καιρὸν!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μεταξὺ κοινῶν καὶ ἀναγῶγων ἀνθρώπων οὐδὲν κινδυνωδέστερον, ἢ τὸ νὰ μὴ λογίζεται τις ὑπερήφανος, διότι οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἐκλαμβάνουσι τὴν μετριοφροσύνην ὡς ὁμολογίαν τῆς ἀναξιοτήτος. Ἐντεῦθεν ἡ μετριοφροσύνη τοῦ ὁμολογουμένως ἱκανοῦ ἀνδρὸς· εὐχαριστεῖ καὶ τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως αἱ ἐν φρο-